

Kiemelt programjaink október folyamán

- **1Cs** - Elsőcsütörtöki szentségimádás **20:00** órától
- **2P** - Elsőpéntek, keresztút a Székely Kálvárián **17:00** órától
- **8Cs** - Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya, szentmise **17:00** órától
- **10Szo** - Egyházközségi családi túra a Vargyas szoros - Almási barlanghoz
- **11V** - Gyerekmise 9:30-as szentmisén

Isten gyermeke lett a keresztségben:

Tófalvi Csenge (jún. 14)
Dénes Villó (jún. 20)
Brók Luca (aug. 16)
Ferenczy Viktor-Loránd (aug. 19)
Tófalvi Péter (aug. 20)
Dénes Máté (aug. 29)
Józsa Huba (szept. 5)
Pálfi Olívia (szept. 13)
Takács-Máthé Luca (szept. 20)
Imre Zalán Pál (szept. 20)
Kovács Léna (szept. 20)

Közösségünk elhunytjai:

László Csilla Mária (+58)
Csiki Gál Klára (+83)

Szentségi házasságot kötöttek:

Ilyés Dorottya és Péter Attila (jún. 6)
Pásztor Kamilla és Geréb Zalán (jún. 20)
Kerestély Annabella-Mária és Tornai Csongor (júl. 11)
Tamás Otilia és György Szabolcs (júl. 18)
Pázsint Timea és Bartos Botond (szept. 5)
Tökölly Szilvia és Széles Mátyás (szept. 11)
Lukács Anita-Orsolya és Kiss Szabolcs (szept. 18)

Kiadja a Szent György Római Katolikus Plébánia - Székelyudvarhely - Szombatfalva
535600 Tamási Áron út 31. sz. * Tel/fax: 0266 217660 * Plébános mobil: 0741 436936

E-mail: szombatfalviplebania@gmail.com

Főhat.eng.szám: 1706-2007 * Bankszámla: BCR-R025 RNCB 0156 0164 0511 0001
Felelős szerkesztő: Ambrus István (Ábel) plébános * Szerkesztő: Geréb Boglárka

Csengettyű

Egyházközségi értesítő
XX/2026. október

Van egy csillag...

Van egy csillag, amely nem halványul el az idők múlásával. Nem a földi égbolton ragyog, hanem az Egyház szívében és a hívő ember lelkében. Ez a csillag a Boldogságos Szűz Mária, akit a keresztyén hagyomány évszázadok óta a „Tenger Csillagának” nevez. Ahogyan a hajósok a sötét éjszakában a csillagok fényénél találták meg az utat a biztonságos kikötő felé, úgy vezet Mária is gyermekeit az üdvösség kikötőjébe, Fiához, Jézus Krisztushoz.

Szent Bernát apát szívből fakadó szavai ma is ugyanolyan erővel szólnak hozzánk, mint közel ezer évvel ezelőtt: „Veszélyben, szükségben, kétségeidben gondolj Máriára, hívd Máriát!” Milyen mély vigasztalás rejlik ebben a felszólításban! Amikor életünk egét sötét felhők borítják, amikor a szenvedés, a bizonytalanság vagy a félelem hullámai csapkodják lelkünk bárkáját, nem maradunk magunkra. A mennyei Édesanya ott áll mellettünk. Tekintete szeretettel követ bennünket, imája oltalmaz minket, anyai keze pedig Krisztus felé vezet.

Mária egész élete Istenre mutatott. Nem önmagát állította a középpontba, hanem azt mondta: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” (Jn 2,5). Ő az a szelíd fény, amely segít felismernünk Krisztus ragyogását. Ezért fordul hozzá oly sok hívő bizalommal a történelem minden korszakában, és ezért dobban meg ma is oly sok ember szíve, amikor kimondja ezt az egyszerű nevet: Mária.

Október hónapjában különösen is közel lépünk hozzá a rózsafüzér-imádsága által. A rózsafüzér a keresztyén em-

ber egyik legnagyobb kincse. Nem csupán imaszemek füzére, hanem lelki út, amelyen Mária kézen fog bennünket, hogy végigvezessen Jézus életének titkain. Ahogy ujjaink között peregnek a szemek, úgy nyílik meg előttünk az evangélium világa: a betlehemi jászolalázata, a kereszt fájdalma, a feltámadás öröme és a mennyország dicsősége.

Az idei Medjugorjei Ifjúsági Imatalkozó végén különleges üzenet hangzott el: „Fogadjátok a rózsafüzért: a Szűzanya kinyújtott kezét felénk, hogy vele és Jézussal járjatok!” E néhány szóban benne van a keresztyén élet egyik legszebb titka. A rózsafüzér a Szűzanya felénk nyújtott keze: egy anyai kéz, amely megtart a botlások között, vigasztal a könnyek idején, és Krisztushoz vezet az élet minden állomásán.

Milyen nagy szüksége van ma világunknak erre a kézre! A háborúk, a megosztottság és a bizonytalanság korában különösen fontos, hogy újra megtanuljunk Máriával járni. Amikor családjainkért, gyermekeinkért, betegeinkért, papjainkért vagy a békéért imádkozzuk a rózsafüzért, nem csupán szavakat ismételünk. Együtt haladunk azzal az Édesanyával, akit Krisztus adott nekünk a kereszt tövében.

Október hónapjában emeljük hát tekintetünket a Tenger Csillagára! Vegyük kezünkbe a rózsafüzért, és engedjük, hogy Mária vezessen bennünket! Mert aki vele jár, az nem téved el, hanem egyre közelebb kerül Jézushoz, és már ezen a földön is megérzi az örök otthon békéjét és örömét.

Plébános

Nagy lelkesedéssel és kíváncsisággal a szívünkben fogadtuk az ötletet az egyik próbán még tavasszal, amikor kórusvezetőnk zárandoklatra hívott. Szeretett Psallite kórusunk idén 20 éves fennállását ünnepli, ezért ez alkalomból szerveződik a római zárandoklatunk. Nagyon sok szép élményünk volt ez idő alatt, és megértünk egy mondásra is: „minden út Rómába vezet”.

Az indulás még előttünk van, de lélekben már elkezdődött az utazás. Most én is ezt érzem.

Készülök, közben egyre többször gondolkodom arra, hogy valójában mit is jelent számomra ez a zárandoklat? Mit viszek magammal? Mit szeretnék ott megtalálni? És vajon mivel térek majd haza? Azt hiszem, ezekre a kérdésekre most még nem tudom a választ. Talán nem is kell.

Az életünkben sokszor szeretnék előre tudni mindent. A zárandoklat viszont egy kicsit arra tanít, hogy elinduljunk akkor is, amikor nem látjuk előre az egész utat. A mai rohanó embernek nem is olyan egyszerű ráhagyatkozni Istenre. Én most így indulok.

A zárandoklat alatt nemcsak gyönyörű városokat szeretnék látni. Szeretném megélni azt, hogy egy olyan helyen lehetek, ahol évszázadokon keresztül emberek milliói keresték Istent, reményt, kapaszkodót és választ az életük kérdéseire. Közben szeretnék én is megérkezni. Szeretnék hálát adni. Szeretnék imádkozni. Szeretnék csendben lenni.

Talán leginkább ezért várom ezt az utat, hiszen a hétköznapiakban ritkán engedem meg magamnak azt a fajta csendet, amelyben nem kell semmit megoldani, nem kell döntést hozni, nem kell rohanni. Csak jelen lenni.

Úgy érzem, szükségem van erre.

Szeretném Isten elé vinni mindazt, ami bennem van. Az örömeiket, terveket, kérdéseket, bizonytalanságokat és mindazokat a dolgokat, érzéseket, amelyeket talán nehéz szavakba önteni. Szeretnék imádkozni azokért is, akik fontosak számomra: családomért, barátaimért, valamint azokért, akikkel együtt szolgálom, és azokért is, akik valamilyen módon részei az életemnek, illetve azokért az emberekért, akik most nehéz időszakon mennek keresztül.

Egy zárandoklat számomra nemcsak arról szól, hogy én mit szeretnék kapni, hanem arról is, hogy mit tudok tenni másokért.

Amit ettől az úttól igazán várok, nem valami új dolog megtalálása, hanem annak a megerősödése, hogy mennyi mindenért lehetek hálás, megelégedett, megajándékozott.

A zárandoklatom értékét nem az mutatja meg, hogy hány kilométert teszek meg, hány templomot látogatok, vagy hány fényképet készítek, hanem az, hogy változott-e valami bennem az út során?

Nyitott szívvel elindulok, és elfogadással, kíváncsian várom, mit tartogat számomra az út.

Mindeközben azt kívánom, hogy legyen utazásunk minden pillanata Isten legnagyobb dicsőségére!

Magyari Emőke

A hosszú, sokszor kihívásokkal teli tanév után meghallva az utolsó csengőszót, valahogy minden diák újult erőre kap. Arra gondol, hogy előtte áll két és fél hónap, ami alatt szabad, és megtervezheti a programjait – mindez nagy izgalommal jár. De mivel elég gyorsan elröpül egy ilyen hosszúnak tűnő vakáció is, ezért arra törekszik az ember, hogy minél jobban ki tudja azt használni.

Hasonló elgondolással tettem én is, így napok alatt programokkal betábláztam az egész nyaramat. Ezek között voltak táborok, fesztiválok, barátokkal, családdal szervezett programok és még sok más tevékenység.

A rengeteg érdekes, ugyanakkor kalandos terv ellenére sem szabadott elfelejtenem a legfontosabbat: a Jóistent. Egy sűrű naptár mellett, ahol jobbnál jobb programok követik egymást, és amelyekre a lehető legjobban vágysz, könnyen megfeledkezhetsz az Istennel való kapcsolatot ápolásáról.

A júliusom az egyház által szervezett gyerektáborral kezdődött. Izgatottan vártam már, hogy miközben arra törekszem, hogy a gyerekek jól érezzék magukat, és közelebb kerüljenek az Istenhez, aközben én is több időt szenteljek az Úrnak. Csodás tapasztalat volt idén is számomra ez a tábor, hisz a gyerekek tisztalelkűségén keresztül tudtam megtapasztalni Isten szeretetét.

Ezt a hetet követte az ifitáborunk, ami tökéletes lehetőség volt a hitem elmélyítésére és arra, hogy olyan emberek társaságában lehessenek, akikkel együtt hasonló értékrendet képviselünk. Ezen hét alatt sokat tanultam önmagamról, illetve a közösség építő erejéről, összetartásáról. Számomra fontos, hogy olyan embe-

rekkel vegyem körbe magam, akik elfogadnak, szeretnek és segítenek. E két táborban nagyon közel éreztem magamat Istenhez.

A nyaram további részében sok időt töltöttem a barátaimmal, régi ismerősökkel találkoztam, nagyon pörgős heteim voltak. Ebben az időszakban volt a legnehezebb ápolni az Istenkapcsolatomat, mivel számos akadály gátolt abban, hogy időt szakítsak rá. Volt olyan időszak, amikor nem voltam itthon, ezért vasárnap nem sikerült templomba menni, de ettől függetlenül törekedtem minden nap néhány percet Istennel tölteni. Voltak döccenők, amikor nehezen tudtam megélni a hitem, viszont végig próbáltam keresni az Urat, és igyekeztem visszatérni Hozzá.

Augusztusban részt vettem a Csíksomlyói Ifjúsági Találkozón, ahol megpihenhettem a lelkem, és feltöltődhettem. Nagyon különleges hétben volt ott részem, mivel szolgálót végeztem, azaz kiscsoportvezető voltam. A CSIT-en voltak nagyon meghatározó szentségimádások, dicsőítések, tanítások és közösségi programok. Rengeteg új emberrel találkoztam és barátkoztam össze, akik által még közelebb húzott magához a Jóisten. Augusztus végét a családommal töltöttem, egy emlékezetes hetünk volt Budapesten.

Összességében csodás nyarat zártam, tele élményekkel, tapasztalatokkal, új és régi barátokkal, illetve végtelen hálával a szívemben Istennek, hisz Nélküle mindez nem valószínű volt volna meg. Habár nem mindig könnyű ápolni a Vele való kapcsolatunkat, fontos, hogy ha eltévednénk, merjük újra megkeresni, hiszen Ő mindig tárt karokkal vár vissza minket.

Hadnagy-Andorkó Anna